

Lovforslag nr. L 123. Fremsat den 18. januar 1985 af Jytte Andersen (S), Svend Auken (S), Bakholt (S), Ole Vagn Christensen (S), Søren B. Jørgensen (S), Kaj Poulsen (S) og Taanquist (S)

Forslag

til

Lov om betalt frihed til uddannelse

(Løngodtgørelsesordningen)

Kapitel 1

Formål

§ 1. Lovens formål er at sikre lønmodtagerne reelle muligheder for at deltage i voksenundervisning i arbejdstiden med henblik på

- 1) at forbedre den enkeltes muligheder for at få indflydelse på sin dagligdag og samfundet for at udbrede, forstærke og uddybe demokratiet,
- 2) at forbedre mulighederne for personlig udvikling for at sikre større livskvalitet, lighed og velfærd,
- 3) at forbedre den enkeltes mulighed for kvalificering til arbejdslivet for at sikre fælles velstand, større konkurrenceevne og mindre arbejdsløshed.

Betalt frihed til uddannelse skal bidrage til en bedre fordeling af den eksisterende arbejdsmængde og derigennem formindske arbejdsløsheden.

Gennem løngodtgørelsesordningen er det hensigten at rydde de økonomiske barrierer af vejen, som hindrer deltagelse i voksenundervisning.

Kapitel 2

Personkreds

§ 2. Løngodtgørelsen kan udbetales til arbejdstagere, der har et forudgående tilhørsforhold til arbejdsmarkedet svarende til 5 års ATP-indbetalinger.

Stk. 2. Arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet regler

for indregning af fuldtidsforsikredes ledighedsperioder.

Stk. 3. I tilfælde af, at uddannelsesgodtgørelsen overstiger den til rådighed stående bevilling, prioriteres ansøgere med kortest uddannelsesbaggrund, dernæst ansøgere med ubekvemme arbejdstider, enlige forsørgere samt førstegangsansøgere.

Stk. 4. Støtte i henhold til stk. 1 og 2 forudsætter, at støttemodtageren følger den valgte uddannelse.

Stk. 5. Voksne, der oppebærer anden offentlig støtte, som tilsigter at dække de pågældendes leveomkostninger, kan udelukkes fra at modtage løngodtgørelsen.

Kapitel 3

Omfattede uddannelser

§ 3. Løngodtgørelse kan ydes til deltagelse i enkeltfagskurser på folkeskole-, HF- og universitetsniveau samt folkehøjskolernes, oplysningsforbundenes og de faglige organisationers kurser med alment sigte.

Kapitel 4

Godtgørelsen

§ 4. Deltagerne modtager i uddannelsesperioden en løngodtgørelse, der svarer til arbejdsløshedsdagpengenes maksimumsbeløb. Såfremt en deltager i de sidste 4 uger forud for tilmeldingen har haft en højere gennemsnitsindtægt pr. dag, ydes godtgørelsen med et hertil svarende beløb, dog ikke ud over 125 pct. af dagpengesatsen.

Stk. 2. Arbejdsledige, som omfattes af ordningen, modtager i undervisningsperioden en godtgørelse, der svarer til arbejdsløshedsdagpengenes maksimumsbeløb.

Stk. 3. Til udgifter til befordring i anledning af deltagelse i undervisningen kan der ydes tilskud.

Stk. 4. Hvor en deltager afbryder en påbegyndt uddannelse, bortfalder retten til godtgørelse for den resterende del af uddannelsesperioden.

Stk. 5. Løngodtgørelsen udbetales lønmodtagerne i højst 6 måneder inden for en periode af 3 år.

Stk. 6. Dispensation fra stk. 5 kan gives af rådet nedsat i henhold til § 6.

§ 5. Meddeler en ansøger urigtige eller mangelfulde oplysninger om de forhold, der angiver ret til uddannelsesgodtgørelse, eller undlader ansøgeren at give meddelelse om ændringer heri, kan det beløb, der med urette er oppebåret, kræves tilbagebetalt.

Kapitel 5 *Administration*

§ 6. Regeringen nedsætter et råd, som består af 13 medlemmer. Formanden udpeges af regeringen, 6 medlemmer efter indstilling fra arbejdsgiverorganisationerne og 6 efter indstilling fra lønmodtagerorganisationerne. 2 særligt sagkyndige kan tilforordnes. Rådet udpeges for 3 år ad gangen.

Stk. 2. Rådet træffer afgørelse om tildeling af løngodtgørelse efter retningslinjerne i denne lov og udarbejder nærmere retningslinjer herfor.

Stk. 3. Til rådet knyttes et sekretariat med en direktør, som har ansvaret for lovens administration efter rådets retningslinjer.

Kapitel 6 *Finansiering*

§ 7. De fornødne bevillinger til de i nærværende lov omhandlede udgifter optages på de årlige finanslove.

Kapitel 7 *Ikrafttræden*

§ 8. Loven træder i kraft den 1. januar 1986.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Det er et bærende led i et demokratisk samfund som det danske, at den enkelte borger har en rimelig grad af indsigt i de mekanismer og beslutningsprocesser, der ligger til grund for samfundets udvikling. At fastholde et folkestyret samfund, hvor den enkelte har reel indflydelse, nødvendiggør, at man uanset social baggrund har mulighed for at danne sig et billede af og en personlig holdning til tidens problemer og fællesskabets fremtid.

Mængden af viden, information og kravene til den enkelte accelererer i disse år som følge af udviklingen i samfundet. Alle samfundslivets områder er blevet mere komplicerede og dermed vanskeligere at overskue.

Alt tyder på, at tempoet i denne udvikling stadig vil blive øget. Teknologien gør stadig nye landvindinger, og befolkningens muligheder udvides på mangfoldige områder.

Men udviklingen medfører også, at der bliver en stadig større afstand i viden mellem den langtids- og den korttidsuddannede. Det giver lægmanden en urimelig position i forhold til eksperten, og det forstærker faren for, at eksperten kan monopolisere sin viden og sortere, hvilke informationer den øvrige befolkning skal delagtiggøres i.

Derimod er det vigtigt at kunne anvende eksperterne, stille dem kvalificerede spørgsmål og forholde sig kritisk og holdningsmæssigt til deres svar. Mange debatter må nødvendigvis føres på et holdningsmæssigt og et teknisk plan på én og samme tid. Som eksempler på de sidste 10 års politiske debat kan nævnes miljø- og energipolitikken, erhvervs- og skattepolitikken og den globale diskussion om sikkerhedsproblemer og våbenkapløb. Det er alt sammen eksempler på vigtige sager, som foruden en holdning forudsætter et teknisk indblik.

Men med den stadig skævere fordeling af den samlede kundskabsmængde sættes mange på forhånd uden for den offentlige diskussion, og dermed mindskes såvel deres engagement som deres mulighed for at forholde sig politisk til problemer-

ne. Det virker hæmmende for en fortsat udvikling af et reelt demokratisk samfund i overensstemmelse med grundlovens ånd og med dansk politisk tradition.

Betalt frihed til uddannelse og ret til frihed til uddannelse betyder derfor en styrkelse af folkestyret.

De sidste 10 års samfundsudvikling taler sit tydelige sprog om nødvendigheden af at styrke den folkelige debat om vor levevis og vore kulturelle værdier. Under den økonomiske krise og under de strukturændringer, den har medført med fremmedgørelse til følge, er der set beklagelige tegn på polarisering mellem befolkningsgrupper, og der består en risiko for, at ungdomsledigheden vil medføre, at en hel generation belastes af en følelse af håbløshed. Dette vil uundgåeligt forstærke den polarisering mellem befolkningsgrupperne, der allerede er set tilløb til.

Det er et paradoks, at vor viden i dag øges som aldrig før, og at informationsteknologien i bredeste forstand udvikles i rivende fart, mens den enkelte får stadig sværere ved at overskue sin situation og forstå og tage stilling til større sammenhænge.

Dette har mange uheldige konsekvenser, og for at afbøde dem vil det være af afgørende betydning, at man ved frihed til uddannelse prioriterer de almene uddannelser.

Det er uddannelsesreformens primære sigte at skaffe lønmodtagerne almen kompetence og derigennem give deltagerne større livskvalitet og personlig udvikling, således at demokratiet udbredes, uddybes og styrkes.

Udviklingen inden for voksenuddannelser

Voksenuddannelse har gennem 1970'erne og 1980'erne fået en stadig større betydning i den uddannelsespolitiske diskussion i Danmark. Tilgangen til denne diskussion har været forskellig for de enkelte samfundsgrupper. Diskussionsgrundlaget er for alle samfundsgrupper undergået en forandring gennem de seneste år, ikke mindst som følge af den hastige ændring i erhvervs- og samfunds-

strukturen i øvrigt samt udviklingen af uddannelsesordninger i andre europæiske lande.

Voksenuddannelse har på internationalt plan været diskuteret siden 2. verdenskrig. Den første UNESCO-konference om uddannelse blev holdt i 1949. Formålet med denne konference var gennem voksenuddannelse at fremme fredelig sameksistens, social retfærdighed og udvikling af menneskeligt fællesskab. Ved de efterfølgende konferencer i 1960 og 1972 blev begreberne »voksenuddannelse« og »livslang uddannelse« fastlagt som fællesprincipper for undervisning af voksne i medlemslandene.

Inden for OECD blev begrebet voksenuddannelse fra ca. 1970 knyttet til overvejelser om uddannelsessektorens ressourcemæssige fordelinger i de højt industrialiserede lande.

Med ILOs konvention 140 og Recommandation 148 om betalt frihed til uddannelse (Paid Educational Leave) fra 1974 blev voksenuddannelse sat i forhold til arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål. Bredde i uddannelses tilbuddene blev sikret, idet betalt frihed til uddannelse skal fremmes med henblik på

- 1) oplæring på ethvert niveau,
- 2) almen, social eller samfundsrettet uddannelse,
- 3) uddannelse i fagforeningsvirksomhed.

Princippet om deltagergodtgørelse blev vedtaget.

I Sverige gennemførte den daværende socialdemokratiske regering i 1975 en voksenuddannelsesreform, efter hvilken deltagere kunne gennemføre forskellige former for kompetencegivende uddannelser, folkeoplysning og voksenundervisning af mere almen og social art med en økonomisk støtte.

Det foreliggende lovforslag om betalt frihed til uddannelse bygger i stor udstrækning på ILO-konventionen om betalt frihed til uddannelse samt de erfaringer, der er indhentet fra Sverige i de 9 år, reformen har eksisteret.

Uddannelsesskævheder og konsekvenser heraf

I vort samfund er der fortsat voldsomme uddannelsesskævheder. 800.000 lønmodtagere har således under 8 års skolegang, mens tilegnelse af f.eks. en akademisk grad ofte forudsætter omkring 20 års undervisning. Ifølge lavindkomstkommissionen er der op imod 1 million voksne, som ikke har fået en erhvervsuddannelse efter folkeskolen.

De korttidsuddannede hører til de grupper, der betaler for andres uddannelse, uden at de selv i nævneværdig grad har kunnet anvende uddannel-

sessystemet. De er ikke hidtil blevet tilgodeset tilstrækkeligt i uddannelsespolitikken, hvor ressourcerne først og fremmest er brugt til den opvoksede generation og til længerevarende kompetencegivende uddannelser. Men både for den enkelte og for samfundet som helhed er det vigtigt, at der gives reelle muligheder for at påvirke et samfund under konstant og dynamisk forandring.

Der må i relation til betalt frihed til uddannelse gøres en speciel indsats for de hjemmearbejdende kvinder. Dels har kvinder gennemgående en dårligere uddannelse end mænd, dels taber de hurtigt deres erhvervskompetence, hvis de i nogle år foretrækker at være hjemmegående. Denne erhvervskompetence må holdes ved lige – ikke blot for kvindernes skyld, men også for samfundets. Fremtidens samfund med de hyppige omskiftelser vil i ganske særlig grad gøre det nødvendigt, at de hjemmegående kvinder får lejlighed til med mellemrum at forbedre deres almene kundskaber.

Dette siger noget om nødvendigheden af mere uddannelse, og det understreger derfor stærkt behovet for en reform om betalt frihed til uddannelse og om ret til frihed til uddannelse. Det understreges også af arbejdstagernes repræsentanter i lavindkomstkommissionen, hvor det i betænkningen nævnes, at betalt frihed til uddannelse er et væsentligt element i en voksenuddannelsesreform, som skal skabe bedre muligheder både for dem, der for tiden ikke er på arbejdsmarkedet, for dem, der har fået den dårligste uddannelse, og for de kvinder, der ønsker en genplacering på arbejdsmarkedet.

Formålet med BFU

Det centrale mål med forslaget er at gøre uddannelseskloften mindre for derved at øge demokratiseringen i samfundet og borgernes ligestilling.

Betalt frihed til uddannelse skal medvirke til at højne den voksne befolknings almene og erhvervmæssige kvalificering til gavn for såvel den enkelte som samfundet.

Desuden skal reformen medvirke til at udjævne de fordelingspolitiske forskelle, der bl.a. er opstået som følge af den ujævne fordeling af uddannelsesressourcer.

Forslaget skal samtidig give arbejdstagere bedre muligheder for at forstå og præge deres egen situation, f.eks. på arbejdspladsen, og det skal forbedre arbejdstagernes muligheder for at forholde sig kritisk til den daglige informationsmængde.

Først og fremmest skal forslaget tilgodese de grupper, som hidtil har fået den ringeste andel af de samlede uddannelsesstilbud.

Der kan i denne sammenhæng især nævnes de korttidsuddannede samt dem, der har en mangelfuld eller slet ingen erhvervsuddannelse, og som oftest er uden aktuel erfaring fra arbejdsmarkedet.

De hjemmearbejdende, uuddannede kvinder eller korttidsuddannede kvinder skal sikres reelle muligheder for at deltage i voksenuddannelsesstilbuddene.

Betalt frihed til uddannelse er nødvendig af hensyn til den teknologiske udvikling og strukturforandringerne i samfundet, og det skal gennemføres i takt hermed.

Ved fuld udbygning af voksenuddannelsesreformen er det målet, at alle voksne får mulighed for en livslang læring, og at der sker en nødvendig fleksibilitet og rotation på arbejdsmarkedet.

Kravene om en arbejdsmarkedspolitisk indsats

Skal den enkeltes muligheder for at kvalificere sig ud fra individuelle og samfundsmæssige behov sikres, er det nødvendigt at gennemføre reformen om betalt frihed til uddannelse igennem 2 love: lov om betalt frihed til uddannelse (længodtgørelsesordningen) og lov om ret til frihed til uddannelse (orlovsordningen).

Lovene skal virke på og i tilknytning til arbejdsmarkedet. De kan udfyldes, suppleres og smidiggøres gennem overenskomsterne. I de tilfælde, hvor der ikke aftales en opfølgning af reformen, gælder lovens tekst.

Såfremt betalt frihed til uddannelse alene gennemføres via overenskomsterne, vil disse uddannelsesmuligheder ikke komme til at omfatte alle lønmodtagere. Lønmodtagernes mulighed for alsidig udvikling må sikres. Det forudsætter, at lønmodtagerne sikres en individuel ret til fuld frihed og mulighed for selv at vælge mellem de uddannelsesstilbud, der omfattes af reformen. Endvidere skal det være frivilligt at gøre brug af sin uddannelsesret.

Af disse grunde er det helt afgørende nødvendigt, at betalt frihed til uddannelse fastlægges gennem lovgivning og med en mulighed for at smidiggøre loven gennem overenskomsterne.

Desuden er det et bærende princip i dansk lovgivning, at sikring af befolkningens uddannelsesniveau er en samfundsopgave. Loven om frihed til uddannelse skal tilrettelægges således, at de lønmodtagere, der har de mest ubekvemme forhold på arbejdsmarkedet og deltidsordninger får reel mu-

lighed for at deltage i uddannelse i mindst samme omfang som de lønmodtagere, der arbejder heltids inden for den normale arbejdstid.

Kravene til en uddannelsespolitisk indsats

Gennem følgelovgivning skal forsøgs- og udviklingsarbejdet styrkes på alle voksenundervisningsområder.

På såvel folkeoplysningsområdet som enkeltfagskurser bør nyt undervisningsindhold og nye undervisningsformer udvikles, således at undervisningen i endnu større omfang end i dag tager udgangspunkt i deltagerens behov og livsgrundlag. Enkeltfagskursernes moduler og prøvebestemmelser skal ændres, således at de passer til behovene hos de deltagere, der er omfattet af betalt frihed til uddannelse. En følgelovgivning skal ligeledes sikre økonomisk støtte til indretning af eksisterende lokaliteter, så de bliver egnede som rammer for voksenuddannelse.

Desuden skal der kunne gives økonomisk støtte til oplysningsarbejde omkring uddannelsesmuligheder og vilkår for at deltage.

I dette arbejde bør organisationer i bred forstand inddrages, bl.a. for at styrke folkeoplysningen. Også organisationerne på arbejdsmarkedet vil få en særlig opgave i denne forbindelse på grund af deres nære tilknytning til medlemmerne og særlige forudsætninger for opsøgende arbejde.

I en følgelovgivning skal det sikres, at der kan ydes tilskud til børnepasning, samt at der findes faktiske børnepasningsmuligheder, således at familier og enlige med børn har lige så gode muligheder for at deltage i uddannelse som andre lønmodtagere.

Gennem en følgelovgivning bør det også sikres, at hjemmearbejdende husmødre sikres mulighed for at deltage i et uddannelsesstilbud, og at ingen hindres i at deltage i uddannelsesforløb som følge af geografiske hindringer.

Voksenuddannelsesreformens beskæftigelsesmæssige konsekvenser

Lovforslagene skal ses som en helhed. Det er en uddannelsesreform. Men deres forudsætninger skabes gennem en arbejdsmarkedspolitisk indsats og en udvikling af voksenundervisningen.

Betalt frihed til uddannelse skal derfor også ses som led i en offensiv krisepolitik. Reformen er ikke løsningen på alle problemer – demokratiske, uddannelsesmæssige eller beskæftigelsesmæssige – men den er ét af flere nødvendige led i strategien

over for de udfordringer, den enkelte og samfundet møder nu og i fremtiden.

Lovforslagene omfatter fortrinsvis alle arbejdstagere, men må senere overvejes udvidet til andre grupper.

I den nuværende situation, hvor 300.000 arbejdstagere er uden beskæftigelse, vil en fordeling af arbejdet, bl.a. gennem en reform om frihed til uddannelse, være med til at sikre (en mere rimelig) rotation på arbejdsmarkedet.

Erfaringer fra andre lande, bl.a. Sverige, sandsynliggør, at man vil kunne få ca. 7.000 i arbejde for hver 10.000 lønmodtagere, der er omfattet af lovforslagene.

Dette er en stor beskæftigelseseffekt set i forhold til den samfundsøkonomiske investering og sammenlignet med andre politiske/økonomiske dispositioner med henblik på at bekæmpe ledigheden.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Idet løngodtgørelsesordningen omfatter den samme personkreds, som er omfattet af lovforslaget om frihed til uddannelse (orlovsordningen), henvises til dettes bemærkninger til § 1.

Til § 2

De økonomiske barrierer er i dag afgørende for, hvorvidt den voksne befolkning har reel mulighed for at deltage i voksenundervisning. På de erhvervsområder, hvor beskæftigede har mulighed for at få uddannelse betalt, forekommer efteruddannelse og videreuddannelse i stort omfang.

De eksisterende godtgørelsesordninger er udformet forskelligt.

Virksomhedsledere og topfunktionærer kan i stort omfang deltage i uddannelsesforløb med fuld løn under forløbet. Landmænd kan få betalt vikarer under uddannelsesforløb.

Hærens Konstabel- & Korporalforening har en aftale med forsvarsministeriet om, at HKKFere optjener en uges uddannelsesfrihed med løn for hver måned, de er i tjeneste. Hertil kommer en mulighed for billige studielån, således at et påbegyndt uddannelsesforløb kan fuldføres.

Deltagere i arbejdsmarkedsuddannelser får en godtgørelse, der mindst udgør den maksimale understøttelsessats og maksimalt udgør understøttelsessatsen plus 25 pct. Den løngodtgørelsesordning er i dag for mange branchers vedkommende afhængig af, at arbejdsgiverne i alle tilfælde kan

afgøre, i hvilket omfang og i hvilke uddannelsesforløb lønmodtagerne kan deltage.

Derfor må der med løngodtgørelsesordningen skabes forhold således, at lønmodtagere og de ledige kan deltage i voksenuddannelse, uden at deres hidtidige levevilkår begrænses væsentligt. Det er ligeledes en målsætning, at løngodtgørelsen får en sådan størrelse, at alene personen, der ønsker at deltage i voksenuddannelsen, har den fulde indflydelse på, hvilke uddannelsesforløb han/hun ønsker at deltage i. Løngodtgørelsen skal således have en størrelse, der ikke afviger væsentligt fra den løn, den pågældende oppebærer på arbejdsmarkedet.

Til stk. 1 og 2

Løngodtgørelsen kan udbetales til samme personkreds, som er omfattet af orlovsordningen, § 2, hvorfor der henvises til bemærkningerne dér.

Til stk. 3

Såfremt der skal prioriteres mellem deltagerne under uddannelsesorlov, der kan modtage uddannelsesgodtgørelse, har personer med den korteste uddannelsesbaggrund fortrinsret, jfr. orlovsordningens § 4, stk. 4. Herefter prioriteres personer, der arbejder på ubekvemme arbejdstider, enlige forsørgere samt førstegangsansøgere. Hvis det herudover er nødvendigt at foretage en yderligere prioritering, har de personer, der ved et samlet skøn har de færreste økonomiske muligheder for at udnytte uddannelsesorloven, ret til uddannelsesgodtgørelsen.

Til stk. 4

Den valgte uddannelse skal følges. Forsømmelse af deltagelse i uddannelsesforløbet afgøres efter de gældende bestemmelser for den pågældende uddannelse. Såfremt uddannelsesdeltagelsen forsømmes, bortfalder uddannelsesgodtgørelsen.

Til stk. 5

Uddannelsesgodtgørelsen er betinget af, at den pågældende, der modtager denne, ikke får økonomisk støtte fra anden offentlig myndighed eller anden godtgørelse eller løn under forløbet. Arbejdsministeriet fastsætter nærmere regler herom.

Til § 3

Uddannelsesgodtgørelsen kan ydes til deltagere i uddannelsesforløb inden for

a) amtskommunale enkeltfagskurser,

b) folkehøjskoler, daghøjskoler, oplysningsforbundenes og fagbevægelsens kurser.

Arbejdsmarkedsuuddannelserne har i henhold til lov om specialarbejderuddannelse, omskoling m.v. en tilsvarende uddannelsesgodtgørelse. Ved en udbygning af ordningen kan andre uddannelser omfattes.

Uddannelsesfriheden i henhold til orlovsordningen kan benyttes til at deltage i arbejdsmarkedsuuddannelser.

Desuden kan der ydes uddannelsesgodtgørelse under de faglige organisationers kurser med et alment sigte.

Der kan ikke ydes løngodtgørelse under selvstudier. Det samme gælder hobbybetonede kurser.

Derimod kan der ydes uddannelsesgodtgørelse til kreative, praktiske og musiske aktiviteter, når disse indgår i en sammenhæng, hvor sigtet er alment, idet der henvises til den lovgivning og administrative praksis, som danner grundlag for højskolernes virksomhed, jfr. lov nr. 259 af 4. juni 1970 om folkehøjskoler, landbrugsskoler, husholdningsskoler og efterskoler, § 1, stk. 1:

»Folkehøjskoler tilbyder voksne elever en almindelig undervisning og kan inden for denne give enkelte fag eller faggrupper en fremtrædende plads.«

Til § 4

Uddannelsesgodtgørelsen her er identisk med uddannelsesgodtgørelsen under deltagelse i arbejdsmarkedsuuddannelserne. Kun ved at fastholde lighedsprincippet med hensyn til uddannelsesgodtgørelsen under deltagelse i alle former for voksenuddannelser kan princippet om, at deltagere i betalt frihed til uddannelse bør vælge uddannelsesforløb ud fra egne ønsker og behov, fastholdes.

Mange steder yder arbejdsgiverne løn under medarbejdernes deltagelse i arbejdsmarkedsuuddannelserne. Arbejdsgiverne modtager i disse tilfælde uddannelsesgodtgørelsen som uddannelsestilskud fra staten. Tilsvarende muligheder tilvejebringes i forbindelse med uddannelser, hvortil der ydes løngodtgørelse efter denne lov.

Løngodtgørelsen administreres for lønmodtagerne af ATP.

Til stk. 2

Uddannelsesgodtgørelsen til ledige i nærværende lov svarer til den løngodtgørelse, ledige oppebærer under deltagelse i arbejdsmarkedsuuddannelserne. Uddannelsesgodtgørelsen til ledige administreres af ATP.

Til stk. 3

Der ydes tilskud til befordring i forbindelse med deltagelse i denne lov efter tilsvarende regler som for deltagelse i arbejdsmarkedsuuddannelserne.

Til stk. 4

Når en deltager afbryder en påbegyndt uddannelse, bortfalder godtgørelsen. Uddannelsesgodtgørelsen kan kun oppebæres under deltagelse i et uddannelsesforløb. Såfremt den pågældende, der har afbrudt en uddannelse med godtgørelse under forløbet, igen ønsker at påbegynde en uddannelse, skal der på ny søges om uddannelsesgodtgørelse.

Til stk. 5

Langt de fleste voksne ønsker at deltage i et uddannelsesforløb af mindre end ½ års varighed. Perioden, hvori der kan tildeles en uddannelsesydelse, svarer således i stor udstrækning til den voksne befolknings behov. Uddannelsesperioden kan opdeles.

Til stk. 6

For voksne, der ønsker at udstrække uddannelsesforløbet ud over de 6 måneder inden for en periode på 3 år, skal der dog være en bred dispensationsmulighed.

Personer, der ønsker at fuldføre enkeltfagsundervisning eller anden undervisning med et alment sigte, således at den samlede undervisning, den pågældende har modtaget, svarer til niveauet ved afgang fra folkeskolen i dag, har fortrinsret til fortsat løngodtgørelse under uddannelsesforløbet.

Ansøgninger om uddannelsesgodtgørelsen stiles til uddannelsesrådet i henhold til § 6.

Til § 5

Rådet i henhold til § 6 fastsætter regler for udfærdigelse af ansøgning om uddannelsesgodtgørelse efter retningslinjerne i denne lov.

I tilfælde af mangelfulde eller urigtige oplysninger om forhold, der har betydning for oppebæringen af uddannelsesgodtgørelsen, fastsætter rådet i henhold til § 6 retningslinjer for tilbagebetalinger af uddannelsesgodtgørelsen.

Til § 6

Der henvises til lovtæksten. Til rådet udpeges 5 repræsentanter for LO og 1 repræsentant for FTF som lønmodtagerrepræsentanter.

Til § 7

Der henvises til lovtæksten.